

«Имашь право, сосѣде, рече Андрей; лошь порокъ е лъжя-та. Но нѣма ли обстоятелства, въ които и съ добро намѣреніе можемъ да утаимъ истинж-тж? Признавамся, че самъ си азъ вчера казахъ лъжж, па днеска не ся каж; зачтото мнж, че не трѣбваше да кажж истинж. Излѣзохъ вчера на расходъ къмъ оброчище-то. Тамо видѣхъ единъ старецъ, който идяше отъ далече, и брѣзаше да стигне на пристанище-то, гдѣ му бяхж казали, че е злѣ боленъ единородный му сынъ. Нозѣ-тѣ му треперяхж, и той бѣ принужденъ чясто да посядва, зачто бѣ вече капнжлъ. Но пакъ не щяше да си почине преди да види несчястнаго си сына.

Като връвѣхме заедно, видѣхме пжтечкаж, която препрѣчваше презъ лозья-та. Да ли быхъ можялъ да идж отъ тука? попыта мя честный старецъ. Пжть-тѣ ми бы станжлъ еднаж четверть пѣкжсъ. Зачто нѣ? рекохъ му. Пжтека-та е утѣпкана и нѣма да поврѣдишь ничто, ако преминеш; па тая страна не е ни обградена. Старецъ-тѣ ся увѣри на думы-ты ми, и като ся поподпрѣ на тояжж-тж си възлѣзе на пжтекаж-тж. А азъ зехъ пакъ общій пжть.

Но като поотстѣпихъ малко и стигнѣхъ на едно мѣсто высочко, поискахъ да видж стареца что станж, и, Боже мой! что видѣхъ! Видѣхъ, че го бие безъ милость единъ человекъ варваринъ, който го влачяше силомъ. Всичка-та ми кръвь възря; тойчясъ му потекохъ на помощ. Но едва стигнѣхъ до срдѣж-